

ПСА́ЛЬМА 4 (IV)

Внегда́ призв́ати мнѣ,
о́услы́ша ма́ Бѣ́х пра́вды моеѣ.

Коли́ кли́кав я у пра́вді,
Бо́же мій, до Те́бе,
Ти почу́в мою́ моли́тву,
пригорну́в до Се́бе.

Ти розши́рив мене́, Бо́же,
у ти́сній ти́сноті, —
пожалі́й мене́, блага́ю,
я знов у скорбо́ті!

До́ки, лю́де, че́рстве се́рце
бу́дете ви ма́ти,
у химерно́му коха́тись,
вѣдумки спліта́ти?

Зна́йте, що Свого́ свято́го
дѣ́вно Бог просла́вить:
Він учу́є мою́ про́сьбу,
од ли́ха изба́вить!

Ви у гніві не грішіте:
що в серцях казали,
в тому кайтеся на лóжах,
як но́чі діжда́ли.

А в офіру несіть правду
до Бóжого до́му
і кладіть свою́ надію
в Го́споді одно́му.

Мно́гі ка́жуть: «Хто поя́вить
нам земні достáтки?»
Що Го́сподь яви́в нам сві́тло, —
не ма́ють і га́дки...

Звесели́в Ти мо́є се́рце,
бо всьогó обóжив,
а ї́м хлі́б, вино́ й олію
пода́в і примно́жив.

У споко́ї я ляга́ю,
ра́зом засина́ю:
Ти — моя́ осе́ля, Бо́же,
на Те́бе впова́ю!